

Висновки. Для цілей ефективного використання фінансових ресурсів підприємства та з метою реалізації процесу управління фінансами підприємств застосовується фінансовий механізм.

Фінансову політику слід розглядати не окремо, а як невід'ємний елемент фінансового механізму організації економіки України. Фінансове регулювання держава здійснює перш за все через оподаткування, тому податкова політика повинна бути гнучкою, необхідно вдосконалювати податкове законодавство, адже запроваджена велика кількість податків, постійно і необдуманно надаються пільги підприємствам чи окремим галузям, що створює умови для згортання виробництва і появи тіньового сектора. Необхідно покращити використання такого фінансового важеля як кредит; створити умови для використання такого важеля як інвестиції.

Суттєве значення у покращенні фінансового механізму організації економіки України має удосконалення його правового забезпечення, на основі якого вибудовують фінансові механізми координації, стимулювання, регулювання, контролю та організації національної економіки.

Для забезпечення сталого економічного зростання в Україні необхідно адаптувати вітчизняне законодавство до світових норм і стандартів, завершити реформування національної економіки, що сприятиме такій фінансовій політиці, яка направлена на вибір ефективних методів, інструментів і важелів впливу на соціально-економічний розвиток суспільства.

Список використаної літератури

1. Опарін В.М. Фінанси (загальна теорія) : Навчальний посібник. - К.: КНЕУ, 2001. -164 с.
2. Оспіщев В.І. , Лачкова Л.І. , Близнюк О.П. та ін . Фінанси: Підручник.- К.КНЕУ, 2004. - 345 с.
3. Романенко О.Р. Фінанси: Підручник.- К: Центр навчальної літератури, 2004.- 312 с.
4. Юрій С.І., Федоров В.М. Фінанси .-К.: Знання, 2008.- 611 с.
5. Статистичний щорічник Вінниччини за 2008 рік.

УДК: 330.341

РОЛЬ ІННОВАЦІЙНОГО ПРОЦЕСУ В ЕФЕКТИВНОСТІ ЗАЛУЧЕННЯ ІНВЕСТИЦІЙНИХ РЕСУРСІВ У СІЛЬСЬКЕ ГОСПОДАРСТВО

*О.А. Громов, здобувач
Європейський університет, м. Київ*

The necessity of transition economy agricultural innovations. The problems of innovation and investment development, factors affecting the innovation of enterprises and hinder the activity of domestic and foreign investors.

Обоснована необходимость перехода экономики сельского хозяйства на инновационный путь развития. Рассмотрены проблемы инновационно-инвестиционного развития, факторы, негативно влияющие на инновационную деятельность предприятий и сдерживают активность отечественных и иностранных инвесторов.

Вступ. З розвитком міжнародних глобалізаційних процесів і відкритістю ринків розуміння ролі дійового механізму державної підтримки сільського господарства як фактору стабілізації умов відтворення в галузі набуває дедалі більшої важливості для владних структур, які формують державну політику. Сільське господарство належить до провідних галузей агропромислового та господарського комплексу України, ефективність функціонування якої визначає економічну та продовольчу безпеку країни. Матеріально-ресурсне забезпечення

аграрного виробництва, його ефективний розвиток в умовах транзитивної економіки прямо залежать від обсягу, структури та напрямку інвестицій – витрат на будівництво та ремонт виробничих приміщень, придбання сільськогосподарської техніки і обладнання, впровадження нових технологій, придбання інших матеріально-виробничих цінностей виробничого та невиробничого призначення, забезпечення достатнього рівня платоспроможності, зміцнення фінансової стійкості та поліпшення виробничої діяльності аграрних підприємств. Саме достатні інвестиції є запорукою оновлення та вдосконалення матеріально-технічної бази сільськогосподарського виробництва, підвищення ефективності виробництва в цілому.

Постановка задачі. Проблеми ефективного розвитку вітчизняного сільськогосподарського виробництва, активізації інвестиційних процесів та інвестиційної діяльності аграрних підприємств присвячено численні праці вітчизняних економістів [3, 5], у яких досить повно і ґрунтовно розглядаються загальнодержавні, галузеві та регіональні проблеми інноваційно-інвестиційного розвитку. Активізація їх діяльності у кожній соціально-економічній системі (галузі, регіоні) вимагає врахування її специфічних особливостей та інноваційного процесу в ефективності залучення інвестиційних ресурсів у сільське господарство.

Результати. В умовах глобалізації та посилення міжнародної конкуренції забезпечення конкурентоспроможності економіки країни, галузей та регіонів можливе лише на основі активізації інноваційно-інвестиційної діяльності. Діяльність з використання науково-інноваційних розробок є на сьогодні каталізатором економічного розвитку господарства країни. А результатом впровадження інновацій є якісне зростання, підвищення ефективності виробництва і конкурентоспроможної продукції, оскільки саме останнє може забезпечити стабільні та високі темпи соціально-економічного розвитку [1].

Інноваційно-інвестиційна діяльність та її розвиток є основним напрямом системного оновлення матеріально-ресурсного потенціалу аграрного сектора економіки і його технічного переоснащення, тобто інтенсифікації сільськогосподарського виробництва в цілому. Вихід сільськогосподарська на більш високий рівень розвитку є досить складною для вирішення проблемою. Вона безпосередньо пов'язана з обмеженими можливостями галузі щодо фінансування оновлення і розвитку матеріально-ресурсних засобів.

Інвестиційна діяльність сільськогосподарських товаровиробників повинна здійснюватись на інноваційній основі, на широкому застосуванні досягнень науково-технічного прогресу. Таким чином, основним завданням сільськогосподарської виробничої сфери є, з однієї сторони, підвищення ефективності і конкурентоспроможності виробництва сільськогосподарської продукції на засадах запровадження сучасних ресурсоощадливих технологій, а з другої - зосередження коштів різних джерел на поповнення машинно-тракторного парку новими вітчизняними високопродуктивними технічними засобами.

Практика переконливо доводить, що розвиток сільськогосподарського виробництва, його конкурентоспроможність у значній мірі формується у промислових галузях, на машинно-будівних заводах, у науково-дослідних і проектно-конструкторських організаціях, на випробувальних полігонах. Сільськогосподарське виробництво, сфера його наукового забезпечення повинні формувати організаційно-технологічні вимоги до промислових підприємств щодо виготовлення комплексів машин і знарядь відповідних параметрів [2]. Йдеться про розробку прогресивних ресурсоощадливих і економічних сучасних технологій на основі системи машин, що забезпечує завершення комплексної механізації виробництва сільськогосподарської продукції. Особливого значення набувають вимоги щодо дотримання норм використання технологічних матеріалів, добрив, хімічних засобів захисту рослин, допустимих меж пошкодження рослин при механізованому догляді за посівами, норм витрат врожаю тощо. Виробництво нових систем машин мусить бути екологічно чистими, не допускаючи забруднення довкілля технологічними відходами. Машинобудівні заводи повинні враховувати вимоги споживачів при створенні високопродуктивної, надійної і економічної у витратах паливно-мастильних матеріалів і разом з тим недорогої, сільськогосподарської техніки [4].

Таким чином, проблема оновлення і розвитку матеріально-технічної бази сільськогосподарського виробництва має комплексний характер, вирішення якої можливе тільки на основі тісної співпраці аграрних і промислових галузей народного господарства, здійснення державної науково обґрунтованої технічної політики в сфері забезпечення продовольчої безпеки країни. Основною формою реалізації технічної політики, яка передбачає створення умов для розвитку конкурентоспроможного виробництва продовольчих ресурсів, підвищення матеріального добробуту населення має стати національна комплексна інвестиційна програма соціально-економічного відродження і розвитку агропромислового комплексу України. Державна технічна політика в агропромисловому виробництві є важливою складовою національної аграрної політики України. Цим зумовлюється необхідність розробки і прийняття законодавчим органом Державної програми інвестування у технічне переоснащення сільського господарства, у який має бути обґрунтоване поетапне вирішення цієї важливої для аграрного виробництва і всієї країни проблеми.

У формуванні та реалізації технічної політики важливого значення набуває саме інвестиційна діяльність. Адже забезпечення сільськогосподарського виробництва технічними засобами на рівні технологічної потреби та їх оновлення потребує значних обсягів інвестицій. Зважаючи на те, що в ринкових умовах основним джерелом коштів для придбання технічних засобів мають бути власні (або позичені з наступним поверненням) кошти самих сільськогосподарських товаровиробників, стає досить важливим підвищення ефективності їх діяльності. Проте, нинішній економічний стан сільськогосподарських підприємств позбавлений можливостей виділення значних коштів для розвитку інвестиційного процесу оновлення матеріально-ресурсної бази.

Вважаємо, що важливим джерелом розвитку інвестиційного процесу є створення реальних пільгових умов сільськогосподарським підприємствам щодо розширення доступу до користування довгостроковими банківськими коштами. Без застосування системи довгострокового кредитування забезпечення аграрного виробництва новою сучасною вітчизняною технікою становиться малореальним завданням. У сільському господарстві України має бути створена потужна банківська система, яка б задовольняла потреби його товаровиробників у коштах щодо коротко-, середньо- і довгострокового кредитування. Для придбання високопродуктивної, надійної в експлуатації і разом з тим недорогої техніки сільськогосподарські споживачі, які працюють здебільшого в екстремальних ґрунтово-кліматичних і економічних умовах чітко вираженого сезонного характеру виробництва, повинні користуватись довгостроковими банківськими кредитами не менше як на 5-7 років із процентною ставкою не вище 10,0%. Погашення таких кредитних коштів слід встановити не раніше, як на третій або четвертий рік користування ними.

Потребує ґрунтовного вивчення проблема безпосередньої участі банківських структур у виробничій діяльності сільськогосподарських структур. Йдеться про розробки дійових форм економічної заінтересованості комерційних банків у розвитку сільськогосподарського виробництва та їх співробітництва з сільськогосподарськими структурами. В Україні неодноразово у владних структурах розглядалось питання щодо формування і функціонування потужного сільськогосподарського банку на кооперативних засадах. У ряді Європейських країнах уже багато років успішно діють сільськогосподарські кооперативні банки та кредитні спілки для обслуговування на вигідних умовах фермерських господарств. Заслуговує на увагу позитивний досвід функціонування сільськогосподарського кооперативного банку, одного з найбільших банків Франції. Тут члени цього банку – фермерські господарства широко користуються кредитними коштами під 6,0 % річних. Досвід діяльності кооперативних банків для обслуговування сільськогосподарських товаровиробників нагромаджено і в інших розвинутих країнах світу. Аналіз свідчить, що навіть у складних фінансових умовах, сільськогосподарські формування, створені на засадах приватної власності на землю і засоби виробництва повинні більш активно розвивати інвестиційний процес в напрямі пошуку шляхів залучення коштів й інших внутрішніх джерел. Нині діюче законодавство нашої країни створює іноземним фірмам право на здійснення спільного співробітництва з українськими сільськогосподарськими формуваннями.

Висновки. Посилення ролі інноваційного процесу в ефективність залучення інвестиційних ресурсів у сільське господарство можливе на основі активізації залучення до інвестування великих компаній з промислово розвинутих країн; транснаціональних корпорацій створення спільних підприємств з часткою іноземного капіталу, зокрема, створити певне пріоритетне середовище для кредитних організацій, які можуть активізувати інвестиційну політику щодо виробництва; доцільно передбачити заходи зі стимулювання банківських установ щодо участі у фінансуванні інноваційних проектів, що в кінцевому випадку призведе до створення такого економічного середовища, що забезпечить структурну перебудову аграрної сфери на інноваційній основі, підтримку і захист вітчизняних товаровиробників, сприятиме зростанню їх конкурентоспроможності.

Реалізація запропонованих заходів сприятиме виведенню сільського господарства на інноваційний шлях розвитку. Подальші дослідження необхідно спрямовувати на формування науково обґрунтованої інноваційно-інвестиційної програми та формування дійового механізму її реалізації.

Список використаної літератури

1. Агропромисловий комплекс України: стан, тенденції та перспектива розвитку. Інформаційно-аналітичний збірник / За ред. П.Т. Саблука та ін. – К.: ІАЕ УААН, 2000. – Вип. 4. – 601 с.
2. Інвестиційний клімат в Україні. – К.: Нора-друк, 2002. – 246 с.
3. Никифоров А. Національна інноваційна система: вибір України // Економіст. - 2005. - №12. - С.35-41.
4. Шевчук В.Я., Рогожин П.С. Основи інвестиційної діяльності. К.: Генеза, 1997. – 384с.
5. Єщенко ТІ. Національна економіка потребує інноваційного прискорення// Економіка України. — 2007. - №2. — С. 90-91.

УДК 336/71/7:338.43

ВІДПОВІДНІСТЬ СИСТЕМИ КРЕДИТНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СИСТЕМИ АГРАРНОГО ВИРОБНИЦТВА

*Ковалів В.М., к.е.н., в.о.доцента
Львівський національний аграрний університет*

In the article research of the system of the credit providing of industry of the agricultural crediting is conducted and the limits of interference with this process of the state and other structures which potentially extract a benefit from this process are certain .

В статье проведено исследование системы кредитного обеспечения отрасли сельскохозяйственного кредитования и определены пределы вмешательства в этот процесс государства и других структур, которые потенциально извлекают выгоду от данного процесса.

Вступ. Виробництво продукції у сільському господарстві тривалий та коштовний процес, який по суті своїй не здатен обійтися без кредитного капіталу. Хоча практична відсутність кредитування у 2009-2010 рр. доказує зворотне, а саме кредитування практично відсутнє, а виробничий процес триває практично у попередніх обсягах. Виробництво валової продукції у 2010 р. сільського господарства в усіх категоріях господарств зросло у порівнянні з відповідним періодом 2009 р. на 5,3 відсотка. Валова продукція сільськогосподарських підприємств збільшилася на 12,6 відсотка, господарств населення – зменшилася на 0,7 відсотка. [1]